

ת"פ 37696/02/20 - מדינת ישראל נגד אמיר סויסה - בהעדר, עו"ד איתמר סיוון (בשם עו"ד דגה) - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 37696-02-20 מדינת ישראל נ' סויסה
תיק חיצוני: 42152/2020
לפני כב' השופטת, השופטת נגה שמואלי מאייר, סגנית נשיא
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חן נוב - נוכח
נגד
הנאשם אמיר סויסה - בהעדר
ע"י ב"כ עו"ד יוסי דגה - בהעדר
עו"ד איתמר סיוון (בשם עו"ד דגה) - נוכח

החלטה

לפני עתירה לגילוי ראיה בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**הפקודה**") במסגרתה עותרת ההגנה להורות על גילוי חומרים שונים בתיק הנדון. לשיטת ההגנה, בתיק זה קיימת בחומר הגלוי ראיה אחת מרכזית הקושרת את הנאשם לעבירה, ועל כן, נדמה (כך לשיטת ההגנה) כי ככל שהמידע אותו ההגנה מבקשת לא ייחשף, הרי שלא יהא ניתן לנהל את הגנת הנאשם כדבעי.

א. כתב האישום

1. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 28.01.2020, בשעה 20:30, החנה המתלונן את רכבו (להלן: "**הרכב**") ברחוב שדרות יעלים 50 בבאר שבע.
2. באותו הערב, בין השעות 20:30-23:50, גנב הנאשם את הרכב והחנה אותו בחניית ביתו ברחוב שלמה סקולסקי 10 בבאר שבע.
3. למחרת, בסמוך לשעה 18:55, יצא הנאשם מחניית ביתו כאשר הוא נוהג ברכב הגנוב ונוסע בו ברחובות העיר באר שבע; עלה על כביש מספר 25; ובהמשך עלה על כביש מספר 34 מערב ועל כביש מספר 4 צפון; ובסמוך לשעה 19:45, פנה הנאשם עם הרכב לכביש מספר 3 לכיוון מזרח.
4. עוד נטען, כי ביום 10.02.2020, שהה הנאשם בסטאטוס של עצור ביחידת ימ"ר-לכיש. באותן נסיבות, ובסמוך לשעה 18:45, סרב הנאשם להיכנס לחדר החקירות וזאת לבקשת צוות הבלשים שהיו במקום.
5. בהמשך לכך, נקרא למקום קצין הביטחון אלבז, אשר הסביר לנאשם כי עליו להיכנס לחקירה.
6. בנסיבות אלו, עשה הנאשם מעשה בכוונה להכשיל את הקצין אלבז בכך שהתנגד פיזית להיכנס לחדר החקירה תוך שהוא מקלל, משתולל ובוועט ברגליו, עד שכוח הביטחון נאלץ להכניסו לחדר החקירות תוך הפעלת כוח סביר.
7. בגין כל אלו הואשם הנאשם בעבירות של **גניבת רכב** לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו** לפי סעיף 275 לחוק העונשין; **נהיגה בזמן פסילה - פסילת בית משפט** לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961; ו**נהיגה ברכב ללא ביטוח** לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי תשל"ל-1970.

ב. רקע עובדתי וטיעוני הצדדים

8. ביום 18.05.2020, חתם הממונה על החסיונות במשרד לביטחון פנים על תעודה בדבר ראיות חסיונות מטעם אינטרס ציבורי חשוב (להלן: "**תעודת החיסיון**") בנוגע לכתב האישום שהוגש נגד הנאשם.
9. התעודה מחסה על כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את השיטה, המקום, האמצעים ואופן הביצוע הטכני ששימשו בביצוע הקלטת השיחות במהלך החקירה בתיק זה, למעט מידע המתייחס לתקינות מכשיר ההקלטה, לתקינות מדיית ההקלטה ולפעולות אשר נעשו בקשר אליהם.
10. עוד נכתב, כי התעודה מחסה על כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את השיטה, המקום, האמצעים ואופן הביצוע הטכני ששימשו ביצוע ההקלטות וההסרטים במהלך חקירה זו, למעט מידע המתייחס לתקינות מכשיר ההקלטה וההסרטה, לתקינות מדיית ההקלטה וההסרטה ולפעולות שנעשו בקשר אליהם.
11. כמו כן נכתב, כי התעודה מחסה כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות תוכנו של חומר החקירה המסומן י.ש.4, לרבות פעולת החקירה המתועדת בו ותוצריה.
12. בנוסף לכך, התעודה מחסה כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות תוכנו של חומר החקירה המסומן ק'1, לרבות פעולת החקירה המתועדת בו ותוצריה.
13. בנוסף לאלו, נכתב כי התעודה מחסה על כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות אנשי המשטרה אשר ביצעו פעולות עיקוב במהלך החקירה בתיק זה, לרבות מספרם, שמה של היחידה אליהם הם משתייכים ומקום מושבה, ולרבות השיטות, האמצעים והעזרים הטכניים ששימשו את אנשי היחידה לצורך פעולת העיקוב, ולרבות היקף ומועדי פעולות העיקוב, ולרבות תוכנו של מכלול חומר החקירה שהופק על ידי היחידה, ולמעט דו"ח סיכום פעילות מיום 29.01.2020, למעט סעיפים 3-6; דו"ח אישי של עוקב המכונה 7060 מיום 29.01.2020; ודו"ח אישי של עוקב המכונה 7007 מיום 29.01.2020.
14. עוד צוין, כי גילוי של מידע זה עלול לפגוע בעניין ציבורי חשוב, לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, לסכל פעולות חקירה עתידיות, וכן לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעילותה.
15. ביום 14.06.2020, הגישה ההגנה עתירה לגילוי ראיה חסויה, בה עתרה כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 45(א) לפקודה, ויורה על גילוי הראיות הבאות: דו"חות העוקבים אשר ביצעו פעולות חקירה בתיק דנן החוסות תחת חסיון; שעת ביצוע כתיבת הדו"ח; מרחק זיהוי הנאשם; תנאי מזג האוויר; תנאי ראיית שטח; שימוש באמצעים טכנולוגיים; ושימוש באמצעים אופטיים.
16. לשיטת ההגנה, התיק מבוסס בעיקרו על דו"ח עוקב המכונה 7007 מיום 29.01.2020 (להלן: "**הדו"ח**"), בו מציין הלה כי זיהה את הנאשם על פי תמונה כמי שנוהג ברכב הגנוב. משכך, לשיטת ההגנה, גילוי המידע החסוי ובו השיטות והאמצעים ויתר התנאים שהובילו לזיהוי של הנאשם על ידי העוקב חיוניים להגנת הנאשם ולמניעת עיוות דין, תוך שבלעדי החומר המבוקש, לנאשם לא תהיה האפשרות לבחון את מידת משקלו הראייתי של זיהוי של העוקב את הנאשם.
17. המדינה בתגובתה התנגדה לגילוי כלל הראיות החסויות בתיק, ולפיכך נקבע דיון בבקשה ליום 13.07.2020.
18. בדיון שהתקיים ביום 13.07.2020, שבה ההגנה על עתירתה להסיר את החיסיון ולהורות למדינה להעביר להגנה את המידע החסוי שפורט לעיל. ואילו, המאשימה שבה והתנגדה לבקשה.
- מטבע הדברים לא אפרט את כלל התנגדות המאשימה לגופה, אך בקליפת אגוז אציין, כי לשיטת המאשימה אין במידע החוסה תחת החיסיון מידע היכול לשמש את הנאשם להגנתו ואף להיפך, ומשכך, דין העתירה להידחות.
19. עוד יצוין, כי בהתאם לחוק ולפסיקה הנוהגת (ראו למשל, ע"פ 351/14 **מדינת ישראל נ' מראד פקיה** (פורסם בנבו, 16.02.2014)), במועד האמור אף התקיים דיון במעמד המאשימה בלבד, ובו הציגו בפני קצין המודיעין המפקח אייבי אלבז, וכן קצין החסיונות רס"מ יוסי שריקי, את כלל החומרים בתיק ובהם החומר החסוי, תוך

שהמאשימה, שטחה את עמדתה ביחס לעתירה, וכן נרשם על ידי פרוטוקול חסוי בכתב יד.

דין והכרעה

20. נקודת המוצא היא כי לנאשם ישנה זכות לעיין בכל חומר החקירה שנאסף כנגדו, ועל המאשימה להציג בפניו, מתוך עיקרון שמירת זכותו של הנאשם להליך הוגן, וכן לצורך חקר האמת ועשיית צדק. ואולם, לכלל זה ישנם חריגים, תוך שהחריג הרלוונטי לענייננו הינו הוצאת תעודת חיסיון, המעוגנת בחוק (ראו לעניין זה, בש"פ 8914/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.07.2016)). החיסיון הנוגע לענייננו הינו חסיון לטובת הציבור, המעוגן בסעיף 45(א) לפקודה, המצווה כך: "**אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדן בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה, ובהליך פלילי - כי הראייה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם**".
21. בפסיקה נקבע כי השלב הראשון בבחינת עתירה לגילוי ראייה חסויה הינו האם מסירת המידע אכן עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב. אם בית המשפט מגיע לכלל מסקנה כי אין לדעתו עניין ציבורי חשוב בהטלת החיסיון, אזי הוא יורה על הסרת החיסיון (ראו לעניין זה, ע"פ 889/96 מוחמד מאזריב נ' מדינת ישראל, נא(1) 433 (1997), וכן ראו, בש"פ 2849/15 שריף-ח'אלד בן מורסל אבו סאלח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.06.2015)). במסגרת הבחינה האם יש עניין ציבורי חשוב המצדיק הטלת חסיון, בית המשפט יכול לבחון האם יש מקום לצמצם את תחולתה של תעודת החיסיון, ולאפשר להגנה להיחשף למידע, וזאת מבלי לפגוע בעניין הציבורי עליו מגנה התעודה (ראו לעניין זה, בש"פ 8914/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.07.2016)).
22. בהמשך לאלו, אם בית המשפט מוצא כי יש עניין ציבורי חשוב בהטלת החיסיון, יש לעבור לשלב הבא והוא בחינת השאלה האם תפגע זכותו של הנאשם להליך הוגן מהשארית החיסיון על כנו, והאם יש צורך להסיר את החיסיון על מנת לעשות צדק עם הנאשם. באם אכן ניתן להיווכח כי יש בחומר החסוי לסייע להגנת הנאשם, הרי שעל בית המשפט לבצע אבחנה בין חומר "חיוני" להגנת הנאשם, קרי, חומר שיש בכוחו בפני עצמו או בשילובו עם יתר הראיות שבתיק להביא לזיכוי הנאשם, לבין חומר שיש בו אך תרומה מסוימת להגנת הנאשם: "**נפסק כי ראייה חיונית היא ראייה מרכזית ובעלת חשיבות מהותית לקביעת החפות או האשמה, ואילו ראייה בעלת תועלת אינה כה קריטית להגנת הנאשם, אך היא עדיין בעלת "משמעות מסוימת"...המפתח הוא איזון בין התועלת להגנה ומידתה, ובין העניין הציבורי שלא לגלותה. ודוק, ביחס לראייה "חיונית" אין לבצע איזון בין השיקולים המתחרים, אלא יש להסיר את החיסיון, וזאת בשונה מראייה "מועילה"**" (ראו עניין זה, ע"פ 7984/18 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 19.02.2019)).
23. יוצא אפוא, כי אם אכן מתברר כי החומר החסוי תחת החיסיון חיוני להגנת הנאשם, אזי הכפ נוטה באופן דווקני להעדפת הגנתו של הנאשם, ובית המשפט יורה למאשימה לגלות את המידע החסוי (ראו לעניין זה, בש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.02.2010)). (להלן: "**עניין פלוני**").
24. כאן המקום להדגיש כי אין די בלבחון את שאלת חיוניות החומר הסודי תוך שהוא עומד בפני עצמו, אלא יש לנתחו יחד עם כלל החומרים שבתיק, שכן יכול ויתברר כי חיוניותו של החומר הסודי עולה דווקא לאחר בחינת מארג הראיות הכולל בתיק (לעניין זה ראו, ע"פ 7984/18 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 19.02.2019); ב"ש (מחוזי ירושלים) 5186/05 אליהו רון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.01.2006)).
25. ואולם, כאשר מתברר כי החומר שאת חשיפתו מבקשת ההגנה, אינו כה חיוני להגנת הנאשם עד שבכוח גילוי יש להביא לזיכוי הנאשם, אך נראה כי כן גלומה בו תועלת מסוימת בעבור הנאשם, במקרה זה על בית המשפט לבצע איזון בין התועלת שיכול ותופק לנאשם מגילוי החומר, לבין הפגיעה באינטרס הציבורי שבגילוי (ראו לעניין זה,

בש"פ 872/17 שפיק אבו טהה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.03.2017).

26. עוד יצוין, כי בעת בדיקת בית המשפט את החומר הסודי והאפשרות הגלומה בו לתרומה להגנתו של הנאשם, בית המשפט יבחן את החומר "בעיניו של סניגור" המבקש לגלות כל בדל ראיה שיש בה, ואפילו בדוחק - כשהיא לעצמה או עם ראיות אחרות - לסייע לנאשם... (ראו, בש"פ 9086/01 אבישי רביב נ' מדינת ישראל, נו(3) 163 (2002)).

27. בהמשך לכך, ובאם בית המשפט מורה למאשימה לחשוף בפני ההגנה את החומר המצוי תחת תעודת החיסיון, בין אם מכוח חיוניותו של המידע, ובין אם לאחר איזון בין השיקולים השונים, למאשימה יוותרו שתי אפשרויות - חשיפת הראיה, או חזרה מכתב אישום על מנת למנוע פגיעה אפשרית באינטרס החיוני למדינה (ראו לעניין זה, ע"פ 351/14 מדינת ישראל נ' מראד פקיה (פורסם בנבו, 16.02.2014)).

28. **ומן התם אל הכא**, לאחר עיון ובחינה של כלל החומרים, הן החומר החסוי והן חומרי החקירה הגלויים לנאשם וסנגורו, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין העתירה להידחות, ואנמק. ראשית, ובאופן כללי ייאמר, כי מעיון בכלל החומרים הסודיים ושמיעת קצין המודיעין וקצין החסיונות, מצאתי כי אכן היה מקום להטיל חסיון על החומר המבוקש מנימוקים המצדיקים זאת, לשם מניעת פגיעה בעניין ציבורי חשוב, לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה עם המשטרה וכן לשם מניעת חשיפת שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה כמו גם כדי למנוע פגיעה ביעילות פעילותה. שנית, לאור העובדה שהחומר המבוקש חוסה תחת תעודת חיסיון, מטבע הדברים קיים קושי להרחיב את הדיבור ביחס לנימוקים אשר הביאוני למסקנתי דלעיל מבלי לחשוף את הפרטים הנזכרים בחומר הסודי, אשר לא נחשפו בפני ההגנה. עם זאת, בקצירת האומר אציין, כי מעיון בכלל החומרים, ואף משהתבוננתי בהם "בעיניו של סנגור", לא מצאתי בהם ראיה שהינה חיונית להגנת הנאשם, ואף לא ראיה היכולה לסייע לנאשם בהגנתו - נהפוך הוא.

29. שלישית וביתר פירוט יצוין, לעניין בקשת הסנגור לקבל את יתר דו"חות העוקבים אשר ביצעו פעולות חקירה בתיק דנן; שעת ביצוע כתיבת הדו"ח; מרחק זיהוי הנאשם; ותנאי ראיית השטח והשימוש באמצעים טכנולוגיים ואופטיים - כי גם לאחר שבחנתי את כלל המידע אותו מבקש הסנגור לחשוף, השתכנעתי כי אין המדובר בחומרים אשר בכוחם לסייע להגנת הנאשם וזאת, לאחר שקיבלתי הסברים מפורטים מאת המאשימה, מקצין המודיעין ומקצין החסיונות באשר לכלל הפעילות בפרשיה זו. לא זו בלבד, אלא סבורתי (כאמור) כי גילוי מידע זה, עלול לסכן חיי אדם, ואף לחשוף שיטות פעולה של המשטרה ובעיקר את האמצעים ושיטות העבודה ששימשו אותה בחקירת הפרשה. ברוח הדברים האמורים, ייאמר כי חשיפת מידע בדבר פעילויותיהם של עוקבים, ובהם פירוט אודות האמצעים בהם הם עושים שימוש; מרחק הזיהוי או תנאי ראיית השטח; עלולים לגרום לנזק משמעותי ליחידת העוקבים, וזאת וכאמור, ללא שיש בהם בענייננו תועלת ראייתית לנאשם.

30. מה עוד, שהמידע הגלוי שנמסר להגנה הנוגע לעוקבים, דו"ח עוקב 7007 מיום 30.01.2020 (תאריך הפעולה ביום 29.01.2020), ומזכר עוקב 7060 מיום 29.01.2020, וכן טבלת סיכום פעילות מיום 29.01.2020 (בה לא מצוין שם הכותב), מצויים בחומר החקירה, וברי כי בפני הסנגור פתוחה הדלת לחקור את העוקבים על הדו"חות שרשמו, כמו גם על טבלת הסיכום שהוגשה, במגבלות תעודת החיסיון. עוד יוער, שבכל הנוגע לבקשתו של הסנגור לקבל מידע בדבר תנאי מזג האוויר, הרי שמידע זה הינו נחלת הכלל, ובידי הסנגור להשיג מידע זה בכוחות עצמו.

31. בשולי הדברים אציין, כי טענותיו של הסנגור בדבר הקושי לחקור את העוקב בחקירה נגדית ולברר את אופן וטיב זיהוי הנאשם כמי שנהג ברכב הגנוב, בשל מגבלות החיסיון, וזאת כאשר זיהוי זה מהווה ראיה מרכזית העומדת לחובת הנאשם, לא נפלו על אוזניים ערלות. עם זאת, משמצאתי כי אף אם אסיר את החיסיון (וכאמור, לא מצאתי לעשות כן), עדיין הסנגור לא יפיק תועלת מהמידע שייחשף בפניו, בשעה שאין בחומר החסוי כדי לסייע להגנת הנאשם, ומשפתוחה בפניו הדלת (כאמור) לחקור נגדית את העוקב בדבר פעולותיו בתיק זה ולהתרשם ממידת

מהימנותו, נראה כי טענותיו של הסנגור יפות לתיק העיקרי, ואין בכוחן להוות טענות משכנעות להסרת החיסיון בעניינו.

32. אשר על כן, לא ניתן לקבוע כי הראיות החסויות הן בעלות משמעות להגנת הנאשם, ומשכך, אין הצדקה לפגוע בעניין הציבורי החשוב עליו בא החיסיון להגן.

סוף דבר, בקשת ההגנה נדחית בזאת.

**התיק ינותב, לסגנית הנשיא, כב' השופטת נ' חקלאי על מנת שתקבע דיון בפניה בהתאם ליומנה.
הנאשם מוזהר בחובת התייצבותו לדיון, שאם לא כן, יתכן והדיון יתקיים בהעדרו או יוצא צו להבאתו.**

**ניתנה היום, כ' אב תש"פ, 10 אוגוסט 2020, במעמד
הצדדים.**